

[Hanne Thanning Jacobsen]

tater i rådet og de andre forslag i dette forsøg på at skabe interesse for rådsarbejdet er det forslaget om obligatoriske offentlige møder, der har afstedkommet mest uro i kirkelige kredse. SF finder det rigtigt, at en folkevalgt forsamling som princip holder åbne møder. Mange råd har med større – og jeg er ked af at måtte sige det – men mest med mindre held prøvet denne form, og jeg tror, at en blandt mange måder til at skabe større indsigt, engagement og medleven i arbejde kunne være at afholde menighedsråd eller sogneaftener i forlængelse af rådsmøderne.

Afslutningsvis om det første af de to lovforslag, vi behandler nu, ser jeg frem til et langvarigt og grundigt udvalgsarbejde, og min lede-tråd vil – som den forrige ordførers – være at få fastslået menighedsrådet som et folkeligt organ og ikke et forvaltningsorgan.

Jeg vil vende mig til forslaget om lov om valg til menighedsråd. SF er positiv over for den del af dette forslag, som gør det orienteringsmøde, som mange menighedsråd som en helt naturlig ting har afholdt som optakt til valget til menighedsråd, obligatorisk. På det principielle plan er det altså et udmærket forslag, men jeg synes egentlig – og det kan være, nogle synes, det er en petitese, men jeg vil nu alligevel sige det – at det er mere end et teknisk problem, at det foreslås, at mødet skal holdes senest 10 uger før valgdagen, dvs. i anden halvdel af august. Der synes jeg igen man viser en vis form for ufolkelighed, for hvis man har bare det mindste kendskab til det danske folks hverdag og vaner, må man da vide, at der faktisk er mange, der holder ferie endnu på det tidspunkt eller i hvert fald ikke er klar til møder. Enhver planlægger af møder i kirkelig sammenhæng vil efter min bedømmelse ikke drømme om at lægge møder før i september, og nu kommer jeg til min pointe, nemlig at virkningen af 10-ugers-fristen og af den lige så uheldige frist for indlevering af kandidatlistor kan blive, at initiativerne med hensyn til det forestående valg ensidigt vil blive taget af de kredse, som i forvejen er repræsenteret i rådene; dermed opnår man det stik modsatte af det, som er begrundelsen også for dette forslag, nemlig at øge interessen og aktiviteten. Jeg tør godt vove den påstand, at jo længere frister der sættes, desto mere sikker kan man være på, at menighedsrådene i praksis bliver

selvsupplerende, og jeg finder det galt at jamre over den svage interesse for valgene, samtidig med at den lange frist medfører, at eventuelt interesserede må konstatere, at løbet er kørt, inden optagethed af ferier, havearbejde, og hvad ved jeg, er slut.

Derfor er det egentlig min konklusion, at enten bør valgdatoen ændres, eller også bør der ikke være længere frister end ved kommunalvalg.

SF vil kaste sig ud i udvalgsarbejdet med en lang række spørgsmål om disse to lovforslag, og vi ser frem til et konstruktivt udvalgsarbejde. Som det har kunnet høres af min tale, vil vi tage vores endelige stilling til de forskellige delelementer, når udvalgsarbejdet er afsluttet.

Poul Nødgaard (FP):

Da jeg i søndags overværede højmessens i Vigersted Kirke, hvor vores unge, dynamiske præst, Birgit O'Sullivan, udlagde teksten, tænkte jeg på hjemvejen på, om jeg nu skulle gå hjem og komme hviledagen i hu og holde den hellig, eller om jeg skulle kaste mig over de mange kirkelovforslag, som ministeren præsenterer Folketinget for i dag. Jeg valgte det sidste.

Det var faktisk ikke nogen kedelig læsning, og jeg synes, at ministeren og hans embedsstab har ydet en flot indsats, hvilket skal forstås sådan, at det i hvert fald for mig har været let at overskue de enkelte forslag. At vi så ikke er 100 procent enige i alt, er jo en helt anden sag, som jeg skal forsøge at redegøre nærmere for her i dag.

Større åbenhed i menighedsrådsarbejdet med større deltagelse ved valgene som følge af et af hovedbudskaberne i loven om menighedsråd. Jeg synes, det er godt, at forsøget med større åbenhed bliver gjort. Men jeg tror næppe, at det vil øge interessen, så vi opnår større stemmedeltagelse, men det kan selvfølgelig tiden vise.

Den overvejende del af befolkningen er medlemmer af folkekirken og bruger denne i glæde og sorg som f.eks. ved dåb, bryllupper, bisættelser og derudover – desværre – kun i et beskedent omfang.

Men at undvære kirken, eller at den skulle gennemgå store forandringer eller omvæltninger, er der kun et meget, meget lille antal der ønsker sig.